

ЛИСТОПАД
2022

Stella Maris

ПІДТРИМУЄ МОРЯКІВ ТА РИБАЛОК В УСЬОМУ СВІТІ

В номері

Неділя в морі

З о. Колумом Келлі

Пізнаючи свою віру

Чи повинна смерть нас лякати?

Добре життя

Віра і психічне здоров'я

Вивчення віри

Проживаючи церковний рік

Стелла Маріс (Морський Апостолят) – це католицька благодійна організація, що підтримує моряків у всьому світі.

Ми надаємо практичну та пасторальну підтримку всім морякам, незалежно від національності, віри або раси. Наші портові капелани і волонтери відвідують судна, вітають моряків, пропонують благодійну допомогу та консультації, практичну допомогу, догляд і дружбу.

Стелла Маріс є найбільшою мережею в світі з відвідування суден, яка працює в 339 портах з 227 портовими капеланами по всьому світу.

Ми можемо продовжувати свою працю лише завдяки щедрим жертвам наших прихильників та волонтерів.

Підтримати Стелла Маріс пожертвою можна на сайті: www.apostleshipofthesea.org.uk/ways-donate

Морський Апостолят 39 Площа Екклстона
Лондон, SW1V 1BX

Тел: +44 020 7901 1931

Електронна пошта:

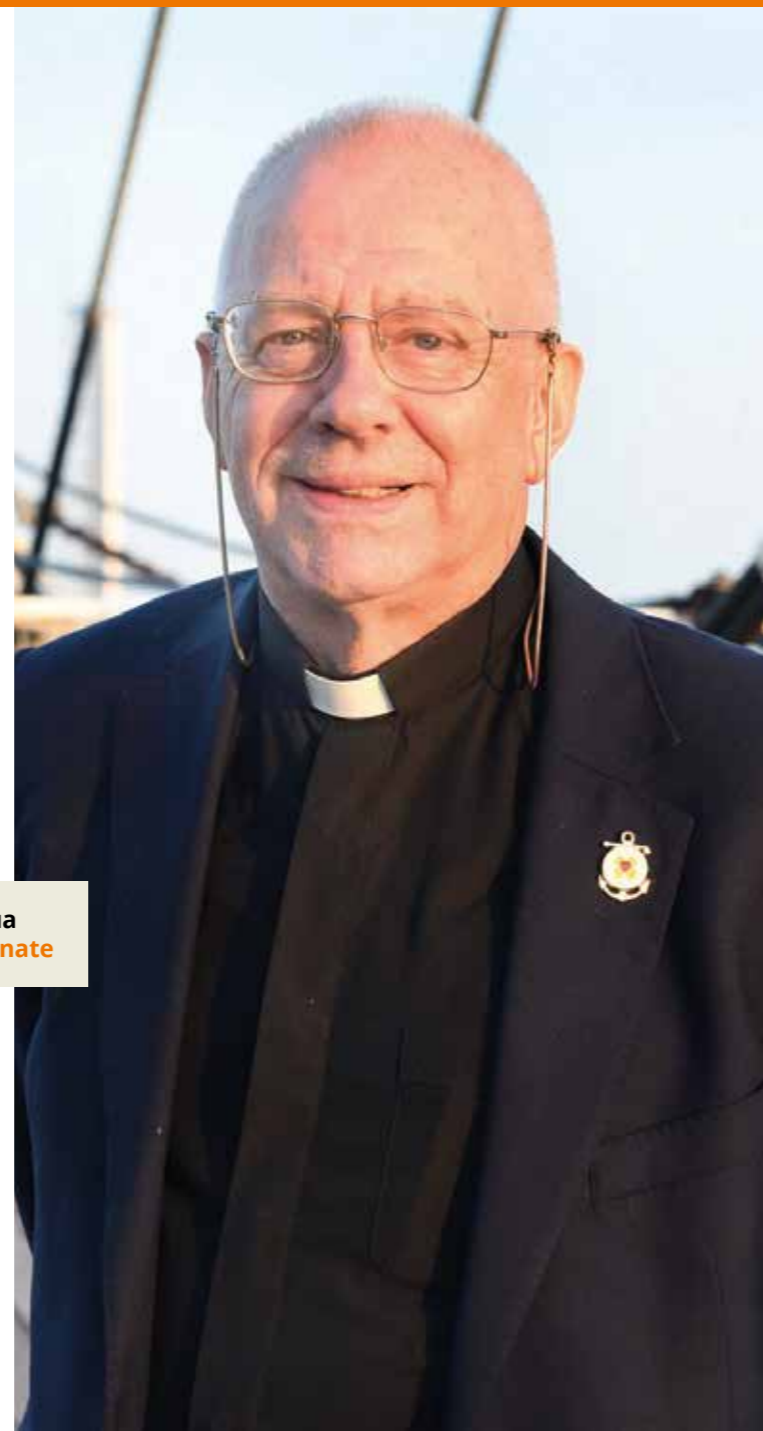
info@apostleshipofthesea.org.uk

[facebook.com/AoS.GB](https://www.facebook.com/AoS.GB)

www.apostleshipofthesea.org.uk

Зареєстрована благодійна організація в Англії та Уельсі № 1069833
Зареєстрована благодійна організація в Шотландії номер SC043085
Реєстраційний номер компанії 3320318

Images: Pg 2 and back cover courtesy of Stella Maris.
Front Cover, Pg 4 and 6-10 courtesy of iStockphoto.
Pg 3, 5 and 11 courtesy of Fr Lawrence Lew OP.

Неділя в морі 3 о. Колумом Келлі

**32-А НЕДІЛЯ ЗА
ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ
НЕДІЛЯ, 6 ЛИСТОПАДА**

ЕВАНГЕЛІЄ І ТИ

У сьогоднішньому євангельському читанні св. Лука знайомить нас із деякими конфліктами, що існували між різними фракціями юдеїв за часів Ісуса. Йому кидають виклик садукей, про яких ми чуємо лише раз в Євангелії від Луки.

Отже, ким вони були? Садукей були аристократичними лідерами, які зневажали фарисеїв за їх «сучасний» погляд на віру та тлумачення закону. Вони були ультраконсерваторами, які визнавали лише перші п'ять книг Біблії - книги про закони.

Садукей не визнавали тілесне воскресіння, і ця конфронтація з Ісусом була спробою залучити Його на свій бік і дискредитувати фарисеїв.

Запитання, яке вони поставили Ісусу, дуже надумане: воно, вочевидь, не для того, щоб шукати ясності, а для того, щоб задати складну головоломку. Так буває, на жаль, що релігійні люди, не шкодують часу і енергії на нерелевантні дебати, які суттєво не сприяють справі Євангелія і не проливають світло на проблеми реального життя.

Подібно до садукей у сьогоднішньому читанні Євангелія ми також можемо легко опинитися втягнутими в нескінченні дискусії щодо другорядних питань літургії чи церковного закону, не усвідомлюючи, що ми втрачаємо дорогоцінний час, відволікаємо себе і інших від дійсно важливих речей і, можливо, створюємо непотрібні розколи.

Садукей висміюють саму ідею воскресіння і уникають можливості слухати послання Ісуса про реальність воскресіння і про те, що людина у воскресінні є оновленим творінням, що бере участь у божественному житті Отця.

Традиційно в цю пору року ми згадуємо своїх близьких, які пішли на спочинок. Богослужіння з великою пишністю відбуваються у великих церквах і біля пам'яток. Але, можливо, саме у вузькому колі в наших тихих хатинках ми найкраще шануємо і бережемо пам'ять про наших покійних - у наших прекрасних світлих молитвах за упокій їхніх душ.

Наша проста молитва виражає усю нашу любов до них, любов, що триває і після смерті:

«Вічний спокій дай їм, Господи, і вічне світло нехай їм світить. Нехай вони спочивають з миром».

Сподіваюся, одного дня хтось, нагадуючи про свою любов, промовить цю молитву і для нас.

ЕВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ 20:27-38

“Деякі з садукей, що кажуть, ніби нема воскресіння, приступили

й спитали його: “Учителю, Мойсей приписав нам: Коли чийсь брат, одружений, умре бездітним, нехай його брат візьме за себе його жінку й відродить потомство братові своєму.

Сім ото братів було. Перший узяв жінку й помер бездітним.

Потім другий, і третій, і так семеро умерли, не зоставивши дітей по собі.

Врешті, померла й жінка.

Жінка та, отже, при воскресінні, кому буде за жінку, бож семеро мали її за жінку.”

Ісус відповів їм: “Сини цього світу женяться і виходять заміж.

Ті ж, що будуть достойні досягнути того віку й воскресіння з мертвих, не женяться і не виходять заміж;

бо й вмерти вже не можуть, тому що, до ангелів подібні, вони — сини Божі, бувши синами воскресіння.

А що мертві воскресають, — це й Мойсей при кущі дав був зрозуміти, де він назвав Господа Богом Авраама, Богом Ісаака й Богом Якова.

Бог же не є Бог мертвих, але живих, усі бо живуть для нього.”

БЕЗКОШТОВНИЙ
ДОДАТОК
ШУКАЙТЕ 'SEA PRAYER'
В МАГАЗИНІ ДОДАТКІВ

Sea Prayer

Download on the
App Store

Download from
Google Play

Стелла Маріс надає
морьякам практичну
та інформаційну
підтримку
і уважного
співрозмовника

33-ТЯ НЕДІЛЯ ЗА ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ НЕДІЛЯ, 13 ЛИСТОПАДА

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ 21:5-19

“І коли деякі говорили про храм, що він був прикрашений дорогоцінним камінням та обітними дарами, (Ісус) сказав:

“Надійдуть дні, коли з усього, що ви бачите, не лишиться камінь на камені, який не був би перевернений.”

Тоді вони його спитали: “Учителю, коли ж це буде? І який буде знак, що це має настати?”

Він же відповів: “Глядіть, щоб вас не звели: багато бо прийде в моє ім’я і буде казати: Це я, — і: Час наблизився. Не йдіть слідами за ними.

Коли почуєте про війни та розрухи, не страхайтесь, бо треба, щоб це сталося спершу, але кінець не зараз.”

Тоді сказав їм: “Повстане народ на народ і царство на царство.

Будуть великі землетруси, по різних місцях будуть пошесті й голод, появи жажливі, а з неба великі знаки будуть.”

Але перед усім цим на вас накладуть руки й переслідувати будуть, і волочитимуть по синагогах та по тюрмах, водитимуть перед царів і правителів з-за імени мого.

І це дасть вам нагоду свідчити.

Візьміть собі до серця, що вам не треба готуватися наперед, що маєте відповідати, а бо дам вам слово й мудрість, якій ніхто з ваших противників не зможе протиставитись і перечити.

Вас видадуть батьки, брати, рідні й друзі, і декому з вас смерть заподіють.

Вас будуть ненавидіти всі за моє ім’я. Але волосина з голови у вас не пропаде!

Вашим стражданням ви спасете душі свої.”

ЄВАНГЕЛІЄ І ТИ

Євангеліє, яке ми чуємо сьогодні, іноді називають “початком останніх подій”.

Ісус проповідує у храмі під час Його останньої появи там. Учні дивуються красі храму, але Ісус говорить про його знищення. В свідомості тих, хто слухав Ісуса, храм був символом Божої сили: він, незнищений, впаде лише тоді, коли настане кінець світу.

Храм був у багато, багато разів більший за будь-яку будівлю в Галілеї. Це був величезний, славний, неймовірний символ національної гордості.

“І коли деякі говорили про храм, що він був прикрашений дорогоцінним камінням та обітними дарами, Ісус сказав:

“Надійдуть дні, коли з усього, що ви бачите, не лишиться каменя на камені, який не був би перевернений.”

Ці слова викликають у учнів збентеження і страх. Вони хочуть знати, коли це станеться і яке попередження вони можуть отримати. Відповідь Ісуса не дуже втішна: Він обіцяє їм війну, землетрус, голод, переслідування, епідемії...

Проте це може статися в будь-якому поколінні, і насправді учнів найбільше турбують розмови про сім’ю - про зраду їхніх сімей. Сімейні зв’язки не захистять тих, хто готовий понести хрест, який ніс Ісус.

Я молюся за людей моря, які намагаються підтримувати родинні зв’язки на великій відстані.

Коли ти за тисячі миль від близьких, навіть дрібниці можуть стати непропорційно складними випробуваннями. Маленьке питання, яке можна легко вирішити віч-на-віч, може стати величезною проблемою, яка, здається, не має рішення...

Те, що ми чуємо про храм у сьогоднішньому євангельському читанні, є важливим нагадуванням для нас. Бо багато хто з нас живе посеред прекрасних споруд, ми молимося у гарних красивих церквах, а деякі з наших кораблів так велично красуються посеред моря!

Але коли ми збираємось разом у молитві, ми торкаємось чогось набагато важливішого і прекраснішого за будь-яку будівлю чи споруду.

Ми свідчимо нашу віру в те, що Бог з нами - у морі і на будь-якому березі - усюди, де б ми не були, і ми маємо з Ним стосунки, які неможливо знищити.

СВЯТО ХРИСТА-ЦАРЯ НЕДІЛЯ, 20 ЛИСТОПАДА

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ 23:35-43

“Люди стояли й дивились. Навіть князі їхні насміхалися, кажучи: “Тнших спасав, нехай спасе себе самого, коли він — Месія Божий, Вибраний!”

Вояки також глузували з нього; підходячи до нього й подаючи йому оцет, примовляли: “Коли ти цар юдейський, спаси себе самого!”

А був над ним і напис грецьким письмом, латинським і єврейським: “Це — Цар Юдейський.”

Один із повішених злочинців зневажав його, кажучи: “Хіба ти не Христос? Спаси себе і нас!”

А другий, озвавшись, скартав його й мовив: “Чи не боїшся Бога, ти, що покутуєш ту саму кару?”

Бож ми приймаємо кару, гідну наших учинків, цей же не зробив нічого злого.”

І додав: “Ісусе! Згадай про мене, як прийдеш у своє Царство.”

Сказав (Ісус) до нього: “Істинно кажу тобі: Сьогодні будеш зо мною в раї.”

**“Чи не боїшся Бога,
ти, що покутуєш ту
саму кару?
Бож ми приймаємо
кару, гідну наших
учинків, цей же не
зробив нічого злого.”**

ЄВАНГЕЛІЄ І ТИ

Свято Христа Царя в нашій церкві з’явилося зовсім недавно. У 1925 році воно було встановлене папою Пієм ХІ, щоб протистояти зловживанню владою, яке виникало в націях і державах. У Царстві Ісуса, на відміну від того, що завжди відбувалося в нашому світі, ніколи не було б насильства. Ісус поставлений нам за взірцем, як Цар Всесвіту, у Царстві якого немає місця непогамовній жадобі влади.

І ми, святкуючи цієї неділі свято Христа Царя, згадуємо, що життя нашого Царя закінчилося на хресті. Сьогодні ми поклоняємося знівеченому і воскреслому Господу нашому, який обіцяє нам місце в раю. Наш Цар народився в печері-стайні для овець і протягом усього свого життя Він уникав будь-яких проявів земної влади. Можливо, найкраще це було висловлено у Його відповіді на запитання Пилата: «Царство Моє не від світу цього».

Сьогодні ми бачимо Ісуса на вкрай незвичному престолі – хресті. Наш Цар не виголошує гучних промов, не віддає розпоряджень і указів, але проголошує прощення та спокуту:

“Істинно кажу тобі: Сьогодні будеш зо мною в раю.”

На жаль, як на суші, так і на морі нам час від часу доводиться мати справи з людьми, які одержимі владою та бажанням використати цю владу, щоб ускладнити життя всім навколо.

На кораблях, де є дуже чіткі рівні командування, потребою в порядку можна почати зловживати. Просту інструкцію можна інтерпретувати не тільки як «зробіть це, щоб судно йшло безперебійно», але і як «зробіть це, тому що я маю над вами владу, і ви будете робити те, що я скажу».

Але сьогоднішнє свято не тільки про те, щоб нагадати світу про зловживання владою - це заклик до кожного з нас замислитися над нашою здатністю впливати на світ навколо нас. Ми покликані служити іншим, як це робив Ісус. Покликані нести зцілення і прощення в життя тих, хто стурбований та збентежений. Покликані заохочувати усіх, кого зустрічаємо у житті, наслідувати приклад Христа, НАШОГО Царя.

Тоді і ми також будемо винагороджені особливим місцем у раю.

ЄВАНГЕЛІЄ І ТИ

Коли ми розпочинаємо новий літургійний рік, у наших євангельських читаннях з'являються нотки терміновості та заклик поквипитися і бути пильними. Тут можна знайти підказку щодо значення Адвенту.

Ми знаємо, що Адвент, як правило, затоплений різдвяною музикою та святковим гамором. Але насправді це мав би бути спокійний час, коли ми чекаємо приходу Господа. Цей період мав би бути сповнений тихого довірливого очікування, але в нашому світі люди розцінюють його, як привід для шумних святкувань і вечірок.

Сьогоднішнє євангельське читання складається з притч про прихід Сина Людського і робить акцент на несподіваності цього дійства. Зображення двох чоловіків у полі та двох жінок біля жорен підкреслюють раптовість приходу Господа та необхідність пильності під час виконання наших повсякденних обов'язків. Отже, центральною темою Адвенту є очікування, а це означає, що цей сезон наче створений для моряків, бо для людей моря очікування є незамінною навичкою на кожному рівні їхньої роботи. Наприклад, очікування на якорі, очікування у відкритому морі інструкцій з берега, очікування під час вивантажень, які можуть затягнутися через відсутність портових працівників або спеціальної техніки... І так далі. Для членів екіпажу очікування може становити великий відсоток від часу подорожі. І тому, я думаю, моряк як ніхто інший розуміє сенс Адвенту, бо це невід'ємна частина його життя.

Якщо і ми зможемо навчитися в ці тижні важливості смиренного очікування, це буде означати, що ми засвоїли один з найкращих уроків у житті. Це особливо важко для нас, бо ми живемо в епоху швидкості — швидка їжа, швидке спілкування, швидкий ритм життя. Але у найважливіших справах не можна поспішати, вони вимагають терплячості і витримки.

А ще Адвент є часом для слухання. Якщо ми не навчимося прислухатися до Слова Господа, то ніколи не почуємо Його і не оцінимо те, що Він живе серед нас, готуючи кожного до прекрасного майбутнього з Ним.

«Тому й ви будьте готові, бо Син Чоловічий прийде тієї години, що про неї ви й не думаєте.»

НЕДІЛЯ, 27 ЛИСТОПАДА
1-ША НЕДІЛЯ АДВЕНТУ
(РІЗДВЯНОГО ПОСТУ)

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАТЕЯ 24:37-44

«Як було за днів Ноя, так буде й за днів Сина Чоловічого.

Бо як за днів перед потопом, їли й пили, женилися та віддавалися аж до дня, коли Ной увійшов у ковчег,

і ніхто не знав нічого, аж поки не прийшов потоп і забрав усіх, — так буде й прихід Сина Чоловічого.

Тоді з двох, що будуть у полі, одного візьмуть, другий залишиться.

Дві молотимуть на жорнах: одну візьмуть, друга залишиться.

Чувайте отже, бо не знаєте, якого дня Господь ваш прийде.

Знайте те, що коли б господар відав, у яку сторожу прийде злодій, пильнував би він і не дав би підкопати свого дому.

Тому й ви будьте готові, бо Син Чоловічий прийде тієї години, що про неї ви й не думаєте.»

Віра і психічне здоров'я

о. Біллі Свон

Віра не може повністю огородити нас від проблем із психічним здоров'ям, але є всі підстави вважати, що все ж вона може нам допомогти. Доказом цього є приклади героїчних віруючих людей, які страждали на ті чи інакші психічні розлади. У тій статті я коротко згадаю про трьох з них. Перший — св. Луї Мартен (1823-1894), батько св. Терези з Лізьє. У своїй автобіографії «Історія однієї душі» св. Тереза з великою любов'ю та ніжністю пише про свого батька, але в один момент згадує, що він п'є «найгіркішу та найпринизливішу з усіх чаш». Луї Мартен важко пережив передчасну смерть своєї дружини, потім переніс тяжкий інсульт, внаслідок якого його розбив параліч. Ці страждання призвели до того, що 12 лютого 1889 р. його відправили до психіатричної лікарні. Незважаючи на цей вирок, святість і віра Луї Мартена були підтверджені як самою Терезою, так шістнадцятьма листами, які він написав. Крім того, є багато інших листів, у тому числі від його дружини Зелі, які відкривають нам, яким було його життя, сповнене віри та молитви.

Св. Бенедикт Йозеф Лабр народився в північно-східній Франції у вісімнадцятому столітті. Він наполегливо намагався стати ченцем і вступити на шлях монашого життя, але щоразу отримував відмову. Вважається, що прояви певних психологічних чи навіть психічних симптомів, зокрема неспроможність жити у спільноті, стали причиною того, що його визнали невідповідним способу життя, до якого він прагнув. Незважаючи на це, він пішки вирушив до Риму, де провів останні шість років свого життя - на вулицях серед бідних і бездомних. Коли він помер від недоїдання під час Страсного тижня у віці 35 років, натовпи зібралися на вулицях і скандували: «E morto il santo... святий помер».

Джерард Менлі Хопкінс народився в 1844 р. в Стратфордї та помер у 1889 р. Цей англійський поет

і священник-єзуїт вважається одним з найкращих англійських поетів свого часу. Його численні прекрасні твори у своїй більшості були написані, коли він переживав тривалі напади депресії. Читаючи його сонети, ми можемо зрозуміти, яку нелегку боротьбу він вів з релігійними сумнівами та почуттям відчуження від Бога. Тим не менш, його твори яскраво демонструють, як віра і надія на нашого Отця щоразу перемагали темряву, що прагнула оселитися в його душі.

Життя Луї Мартена, Бенедикта Лабра та Джерарда Хопкінса - це приклади того, що віруючі люди не застраховані від проблем з психічним здоров'ям. І хоча на перший погляд це може здатися розчаровуючим, але насправді це мало б спонукати нас поміркувати про те, як віра допомагає нам справлятися з викликами, атакуючими наше психічне життя, - не обходити їх і не уникати, але сміливо протистояти їм і проходити через них з Божою благодаттю.

Таким чином, віруючі люди мають найкращу позицію для співчутливого діалогу з їхніми братами і сестрами, які також страждають і караються подумки, але мають менше віри, іншу віру або взагалі не є віруючими людьми.

Не кожна психічна хвороба має моральну або духовну причину - слабка віра чи відсутність віри не обов'язково мають бути напругою пов'язані з поганим психічним станом. Важливо чітко зрозуміти це, тому що, хоча ми можемо продемонструвати, як віра здатна принести користь нашій психіці, але ми не станемо доводити, що саме брак віри є причиною проблем у цій сфері. Це розуміння є аргументом на користь нашого смирення і воно позбавлено будь-якого наставницького відтінку, нібито віра — це готовий набір простих відповідей на усі складні питання.

Проживаючи церковний рік

В очікуванні Царя: переосмислюючи значення Адвенту (Різдвяного посту).

➤ У листопаді цього року починається Адвент. Адвент – це не час “напередодні різдвяних свят”, як багато хто вважає. Так, це період очікування Різдва, але не дзвіночків на снях, снігу, сміху та подарунків – це очікування народження Царя.

«...Ось хоча б і Різдво. Зате яке благоговіння відчуваєш перед цим священним словом, які благочестиві спогади невід’ємні від нього... Я завжди чекав цих днів як найкращих у році. Це радісний час – дні милосердя, доброти, всепрощення. Це єдині дні у всьому календарі, коли люди, наче за мовчазною згодою, вільно розкривають один перед одним свої серця і бачать у своїх ближніх, – навіть у неможливих і знедолених, – таких же людей, як і вони самі, що бредуть однією з ними дорогою до могили, а не якихось істот іншої породи, яким личить йти інакшим шляхом... Я вірю, що Різдво приносить і завжди буде приносити мені добро. Тож хай живе Різдво!»

– Різдвяна пісня, Чарльз Діккенс

Що для вас означає Адвент? Для багатьох людей Адвент – це час підготовки, час, коли ми готуємось, щоб все пройшло добре... але – що саме? Це цілком залежить від того, що ми думаємо про Різдво, чим воно є для нас. Чи Різдво — це день, коли товстий чоловік в червоному костюмі з білою бородою приходить із купою подарунків? Чи це – день нашого Царя, народженого в яслах, який приніс із собою дари зовсім іншого роду?

Відчуття Різдва

Ми живемо в світі, в якому панує культура одномиттєвих задоволень. Ми уникаємо черг за будь-яку ціну; якщо їжа не “швидка”, то її не варто чекати; останній гаджет потрібно купувати в день його появи; улюблене телешоу найкраще дивитися у прямому ефірі... Справедливим буде сказати, що для більшості з нас очікування розглядається як марна трата часу та енергії.

Проте очікування — це саме той стан, до свідомого відчуття якого нас закликає церква протягом чотирьох тижнів Адвенту. А головне в цьому очікуванні те, що усі речі, які ми робимо в цей час, так само важливі, як і те, на що ми чекаємо. Отже, що ми робимо, щоб добре зустріти Різдво? Ми можемо зайнятися

приготуванням їжі, прибиранням і прикрашенням наших осель перед приїздом різдвяних гостей, а ще треба подбати про різдвяні покупки, про подарунки, про красиву упаковку для них...

Але Адвент — це не час, відведений для того, щоб ми могли встигнути якнайкраще підготуватися до різдвяного святкування! Йдеться не про те, щоб дочекатися, коли реклама Coca-Cola повідомить нам, що нарешті «наближається свято!», щоб ми могли починати слухати різдвяну музику та розставляти прикраси.

Ми маємо запам’ятати, що Адвент – це час очікування Різдва, але не дзвіночків на снях, снігу, сміху та подарунків – це очікування народження Царя!

Свято Боготілення чи універсальний День Народження?

Щоб правильно підготуватися до Різдва за період Адвенту, нам потрібно пам’ятати, що саме ми святкуємо під час Різдва.

Це абсолютно унікальне таїнство християнства: Втілення Бога у людині.

На відміну від інших релігій, ми віримо в Бога, який упокорив Себе, щоб стати подібним до Свого творіння. Як говорить нам св. Павло:

“Він, існуючи в Божій природі, не вважав за здобич Свою рівність із Богом, а применшив Себе Самого, прийнявши вигляд слуги, ставши подібним до людини. Подобою явившись як людина, Він понизив себе, ставши слухняним аж до смерті, смерті ж - хресної.”
(Філіп’ян 2:6-8)

Справжня реальність Різдва набагато дивовижніша, ніж світське уявлення про Різдво як про всесвітній універсальний День Народження. Насправді могутній заповіт Бога, народженого в яслах, викликає такий інтерес, що Його історію все ще переповідають і воспівують її вже понад дві тисячі років. Вам не обов’язково бути християнином, щоб співати пісні про народження Ісуса, не обов’язково бути глибоко релігійною людиною, щоб захотіти піти до церкви

на Різдво. Навіть концепція Санта Клауса – ідея про те, що ви отримуєте винагороду за гарну поведінку і добрі вчинки – не так вже й далеко від християнства, незважаючи на свою спрощену і доволі поверхову форму.

Насправді ж Різдво — це час, коли прийнято думати про інших.

Як Він знайде нас, коли прийде?

Отже, якщо Адвент є підготовкою до святкування неймовірного таїнства Різдва, то підготовка ця повинна зводитися не до подарунків і прикрас, а скорше до наших сердець. Що ми робимо, щоб бути готовими до приходу нашого Царя? Чи знайде Він нас сплячими (пор. Матея 25:1-13), чи знайде наші серця відкритими і очікуючими на Нього? У той час як Великий піст традиційно асоціюється з обмеженнями в їжі та задоволеннях, Адвент вважається найкращим часом для покаяння та спокутування наших гріхів. Це також чудовий привід, щоб потрапити на сповідь, особливо якщо ми давно не сповідалися. Ми також можемо молитися в цей період особливо ревно.

Нарешті, ми повинні завжди пам’ятати про радість зустрічі з Ним у майбутньому, як Він обіцяв нам, і дивитися на це з великим щастям і нетерпінням.

Світ так довго сподівався на Пришестя Месії, і навіть через дві тисячі років ми все ще плекаємо це очікування. Але як щодо того, що Він може очікувати від нас? Ми так багато просимо у Нього, але що ми можемо дати Йому у відповідь? Те, чого Він найбільше прагне – нас самих. Наші серця, сповнені праведності і любові до Нього, є найкращим подарунком, який ми могли б піднести Йому.

**Якби могла, то як би я Ісуса привітала?
Якби була пастушкою,
Якби була подарувала,
Якби була як той Мудрець,
Принесла б фіміам...
Та тільки серце маю я -
Тож серце і віддам.**

In the Bleak Midwinter, Крістіна Россетті

Чи повинна смерть нас лякати?

о. Стивен Ван

➤ **Думка про суд над нами після нашої смерті може здаватися жахливою. Проте Католицька Церква, розповідаючи нам про це, має на меті не налякати нас, а, скорше, навпаки: допомогти, давши нам змогу прожити це життя з розумінням, що все в ньому буде враховано у наступному світі. І коли ми згадуємо про любляче милосердя Бога, ми можемо сподіватися зустріти смерть не зі страхом, а з надією.**

Якщо ви підете до Британського музею в Лондоні, ви можете відвідати Єгипетські галереї та побачити знамениті мумії. Менші шафи також містять деякі цікаві предмети, знайдені в єгипетських могилах.

Є кілька гарних моделей човнів із дерев'яними фігурками людей, що керують довгими веслами. Вони символізують перехід душ померлих до загробного світу, шлях до якого представлений подорожжю через річку Ніл. Цілком очевидно, що єгиптяни вірили в продовження життя після смерті.

Мабуть, у людське серце закладено якийсь інстинкт - дивитися за межі нашого земного існування, вірити, що смерть не є остаточним кінцем. В нас криється глибоке прагнення до вічного життя. З самого початку людської історії ми мали особливий звичай ховати наших померлих, ніби віддаючи їм надзвичайну шану, а також складати біля їх тіл «гробний інвентар», який нібито допоможе їм дістатися до духовного місця.

У християнському розумінні людина є єдністю тіла і душі, матерії і духу. Ми створені за образом і подобою Бога, а ще ми створені для вічного життя з Ним. У глибині душі ми відчуваємо, що наша справжня батьківщина на Небесах.

Коли ми померемо, наші тіла зотліють, але наші душі продовжуватимуть жити, представши перед очима Господа. Тоді ми з надзвичайною ясністю побачимо, якою є правда про зміст і сутність наших життів, і настане момент суду.

Сама по собі ця думка може здатися жахливою. Але Господь Бог сповнений милосердя та співчуття, і сам Ісус Христос своєю смертю та воскресінням відкрив для нас небесні ворота.

Християни віряють, що той, хто є близьким до Ісуса Христа через свою живу віру, буде прийнятий Ним до Царства Небесного. Деякі з віруючих - святі - підуть одразу на Небеса. Іншим потрібно буде пройти через духовне очищення, перш ніж потрапити до Небес - ми називаємо це досвідом чистилища.

А як щодо тих, хто не пізнав Ісуса? Християни віряють, що Ісус звертається до тих, хто Його не знає, інколи дивними і навіть незрозумілими способами. Він прагне спасіння всіх людей і ніколи не засудить того, хто не мав можливості дізнатися про Нього.

Але ми також знаємо, що можна свідомо відвернутися від Його любові та милосердя і навіть відкинути спасіння, яке Він пропонує. Це і є трагедія пекла — назавжди відірвати себе від милосердної любові Бога.

Наприкінці часів, під час Другого пришествя, Ісус Христос повернеться на землю у славі та приведе все задумане Отцем до виконання. Відбудеться Останній Суд, втілення

Божих планів і здійснення всіх Його обіцянок. Душі померлих знову з'єднаються з їхніми тілами, які будуть відновлені. Ті, хто буде врятований, розділять славу Воскресіння. Вони житимуть вічно у присутності Бога.

Мабуть, найвідомішою картиною Страшного суду є фреска Мікеланджело над вівтарем у Сикстинській капелі у Ватикані. Але в церквах середньовіччя було заведено розміщати зображення Страшного суду на задній стіні над головними дверима, тож це було останнє, що люди бачили, коли виходили з храму. Це мало нагадувати їм про необхідність серйозного відношення до неминучої смерті, але також і про надію на вічне життя поряд з Господом на Небесах.

У цьому весь зміст християнського відношення до смерті. Вчення про Страшний суд не повинно лякати - воно закликає нас прокинутися і сприймати речі серйозніше, з більшою свідомістю. Ми знаємо, що смерть прийде до нас усіх і що нам доведеться дати звіт за все, що ми робили у житті. Це дає нам відчуття наявності в нас важливої життєвої мети та мотивацію використовувати час, відведений нам, з істинною користю. Ми повинні мати здоровий «FOMO» (fear of missing out) - страх втратити найпрекрасніше, що може статися з нами - життя на Небі.

Усвідомлення цього змушує нас пильно готуватися до власної смерті. Якщо в моєму житті щось ніяк не може вирішитися, я маю спробувати це виправити. Якщо на моїй совісті є серйозні гріхи, погані і несправедливі вчинки - я мушу розкаятися і попросити прощення в Бога на сповіді. Якщо я важко занедужив або близький до смерті, для мене є можливість прийняти Тайну Єлеопомазання (соборуння).

Отже, перш за все вчення про Останній суд дає нам надію. Ми знаємо, що смерть — це не кінець, ми знаємо, що Христос вже переміг її, і ми знаємо про Його повернення у майбутньому. Він не забув про нас. Надія на Небеса допомагає нам пережити страждання і терпіння цього життя і дає нам підстави завжди залишатися поруч з Христом у вірі та любові.

Питання для роздумів

- Якби хтось винайшов ліки, дія яких полягала б в тому, що той, хто прийме їх, ніколи не помре - ти б погодився прийняти їх?
- Як, на твою думку, люди ставляться до смерті в нашому суспільстві сьогодні?
- Які звичаї чи традиції у твоїй культурі асоціюються зі смертю?
- Що особисто для тебе змінює знання про те, що усіх нас чекає Божий суд після смерті?
- Що змінює у твоєму теперішньому житті надія на життя вічне?

МОЛИТВА ЗА ПОМЕРЛИХ

У листопаді ми згадуємо наших близьких, які пішли з життя.

Спокій вічний дай їм, Господи, і світло вічне нехай їм світить.
Нехай спочивають з миром душі покійних через милосердя Боже. Амінь.

STELLA MARIS

Стелла Маріс є найбільшою мережею в світі з відвідування суден.

Ми покращуємо життя мореплавців і рибалок через нашу мережу місцевих капеланів та центрів моряків, експертну інформацію, адвокацію, та духовну підтримку.

Stella Maris регіональні координатори

Північна Америка і Кариби

Deacon Paul Rosenblum

Stella Maris Port Chaplain, Charleston Diocesan

Email: paul.rosenblum@stellamarismail.org

Mobile: +1 (843) 822-3572

Європа

Martin Foley

Stella Maris National Director, UK

Email: martin.foley@stellamarismail.org

Mobile: +44 7941 231628

Африка Індійського океану

Fr Jacques Henri David

Stella Maris Port Chaplain, Port Louis, Mauritius

Email: jachenri@intnet.mu

Mobile: + 230 57287348

Південна Азія

Fr Johnson Chirammel

Stella Maris Port Chaplain, Cochin, India

Email: chirammelj@yahoo.com

Mobile: +91 9447308759

Західна Африка

Fr Celestin Ikomba

Stella Maris National Director, Ivory Coast

Email: ikomba_celio@yahoo.fr

Mobile: +225 08041035

Південно-Східна Азія

Fr Paulo Prigol

Stella Maris Director, Manila, Philippines

Email: pauloprigo@yahoo.com

Mobile: +63 908 819 0230

Латинська Америка/LATIN AMERICA

Fr Samuel Fonseca, CS

Stella Maris National Director, Brazil

Email: samufonto@hotmail.com

Mobile: +55 (13) 9772 1191

Океанія

Sr Mary Leahy, RSJ

Stella Maris Port Chaplain, Sydney, Australia

Email: smaryleahy@gmail.com

Mobile: +61 (418) 724 713

www.stellamaris.org.uk
facebook.com/StellaMarisOrg
twitter.com/StellaMarisOrg

STELLA MARIS